

ת"פ 33070/06/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד יונס, מחמוד עמור - נדון, מוחמד גבאריה, סנגוריה ציבורית, חאתם סעד

בית משפט השלום באילת

13 אפריל 2016

ת"פ 33070-06-14 מדינת ישראל נ' יונס ואח'

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן וזהר אזרואל
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשמים:

1. מוחמד יונס (העברה למחוז אחר)
2. מחמוד עמור - נדון
3. מוחמד גבאריה
- ע"י ב"כ עו"ד נמרוד אבירם
- סנגוריה ציבורית
4. חאתם סעד (העברה למחוז אחר)

גזר דין לנאשם 3

האישום וההרשעה

1. הנאשם 3 הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי לפי סעיף 191 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. הנאשם 3 (להלן: "**הנאשם**") הועמד לדין ביחד עם עוד שלושה נאשמים. לפי כתב האישום המתוקן, בתאריך 10.6.2014 בסמוך לשעה 23:39, חלפו ארבעת הנאשמים על פני ביתם של ו' א', ד' ג' ומ' ק' (להלן: "**המתלוננים**"). המתלוננים שוחחו ביניהם בשפה הרוסית וסברו כי הנאשמים מחקים אותם בלעג. שניים מהמתלוננים יצאו מביתם והתעמתו עם הנאשמים. אחד המתלוננים, ו' א', מסר את מכשיר הטלפון הנייד שלו לנאשם 2 כדי שישוחח עם מכרו הדובר את השפה הערבית ובתום השיחה ביקש ממנו להשיב לו את הטלפון. הנאשם 2 סירב ודחף אותו. בתגובה לכך, דחף ו' את הנאשם 2 וכך פרצה לה קטטה בין הנאשמים לבין המתלוננים, במהלכה נטל הנאשם 1 כלי עבודה בעל שיני ברזל ומוט עץ שהיה במקום והכה באמצעותו את ו' ובהמשך הכה בראשה של מתלוננת נוספת, ד' ג', שהגיעה לעזרתו של ו' וצעקה על הנאשם 2. ו' ברח לכיוון מכולת סמוכה והנאשמים רצו בעקבותיו. כתוצאה ממעשי הנאשם 1, נגרמו לו חבלות, והוא נדרש לאשפוז בבית חולים לקבלת טיפול רפואי. הנאשם 2 גנב את מכשיר הטלפון הנייד של ו'.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם הופנה לשירות המבחן, אך לא התייצב לשתי פגישות שנקבעו לו. על אף זאת, נעתרתי לבקשת הסנגור לתן לנאשם הזדמנות נוספת להיפגש עם שירות המבחן. ביום 16.2.2016 נתקבל תסקיר שירות המבחן בו נסקרו קורות חייו האישיים והמשפחתיים של הנאשם, אך מטעמי צנעת הפרט, אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי הנאשם, רווק בן 20 ללא עבר פלילי, מתגורר בבית הוריו באום אל פחם ועובד למחיתו בתחום המסגרות. דווח כי הנאשם השלים 12 שנות לימוד ובכוונתו ללמוד הנדסת בניין. בהתייחסותו לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם טען שנקלע לאירוע אלים שלא מרצונו ונגרר אחרי שלושת הנאשמים הנוספים, ששניים מהם הכיר אך ימים ספורים לפני האירוע. הנאשם הודה בביצוע עבירת התגרה, אולם נטה להרחיק עצמו מהאירוע והשליך את האחריות על המתלוננים, אשר לטענתו החלו בתגרה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו בחור רגיש ונבון, מנהל אורח חיים נורמטיבי, ללא קווים אלימים או עברייניים, הפנים את הפסול שבמעשיו וגילה מודעות להשלכות הענישה. לצד זאת, צוין כי במצבים מסוימים, עלול הנאשם להיגרר אחרי אחרים, מבלי להפעיל שיקול דעת בוגר ועצמאי להשלכות האפשריות למעשיו. שירות המבחן הביע חשש כי הטלת מאסר בפועל תפגע במצבו הרגשי. השירות התרשם כי הסיכוי להישנות ביצוע עבירה נמוך, היות וההליך המשפטי מהווה גורם הרתעתי משמעותי עבורו. לא הוצגו בפני שירות המבחן אסמכתאות על פגיעה קונקרטית הצפויה לנאשם ככל שהרשעתו תיוותר על כנה. בנסיבות אלה, לא בא שירות המבחן בהמלצה לבטל את ההרשעה, והמליץ להשית על הנאשם מאסר מותנה משמעותי לצד פיצוי למתלוננים.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד זהר אזרואל, עתרה לקביעת מתחם ענישה שבין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. נטען כי אין מקום לבטל את ההרשעה. התובעת עתרה להשית על הנאשם מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננים, כהמלצת שירות המבחן. נטען כי הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שייגרם לו אם הרשעתו תוותר על כנה וכי צעירותו אינה מקנה לו חסינות מפני הרשעה. צוין כי בביצוע העבירה, פגע הנאשם בשלמות גופם של המתלוננים, אם כי לא בעצמה רבה, שכן המדובר בעבירה מינורית יחסית במדרג עבירות האלימות. המאשימה עמדה על נסיבות ביצוע העבירה כמפורט בכתב האישום המתוקן, וטענה כי על אף שחלקו של הנאשם היה מצומצם, ביכולתו היה להתערב כדי לגרום להפסקת התגרה האלימה, או למצער להתרחק ממנה, אך לא עשה כן. המאשימה סברה כי הנזק שעלול היה להיגרם מביצוע העבירה חמור בהרבה מהנזק שנגרם בפועל. התובעת הפנתה לתסקיר ממנו עלה כי הנאשם נטה לצמצם את חלקו באירוע והסיקה מכך שהוא מתקשה לשאת באחריות למעשיו. לזכות הנאשם, צוינו עברו הנקי, הודאתו בכתב האישום המתוקן ובכך שחסך בזמן שיפוטי. התובעת הפנתה לפסיקה.

5. ב"כ הנאשם, עו"ד נמרוד אבירם, עתר לקביעת מתחם ענישה שתקרתו מאסר מותנה. נטען כי יש לבטל את ההרשעה חרף העדר המלצה מטעם שירות המבחן. נמסר כי הנאשם "בגיר צעיר" בן 20, ובעת ביצוע העבירה מלאו לו רק 18.5 שנים, נעדר עבר פלילי, בעל אורח חיים נורמטיבי. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה שאינה חמורה, לקח אחריות וביטא שאיפות אקדמיות ותעסוקתיות. נטען כי מדובר

באירוע חד פעמי שאינו מאפיין את הנאשם. חלקו באירוע היה מזערי, בעוד שהמתלוננים יזמו אותו בכך שיצאו מביתם להתעמת עם הנאשמים. לטענת הסנגור, העדר ההמלצה מטעם שירות המבחן נבע מהעדר הצגת אסמכתא קונקרטית לפגיעה בעתידו התעסוקתי, ובניגוד לפסיקה הנהוגה עבור "בגירים צעירים", שאצלם קיים קושי מובנה בהצגת אסמכתאות בעניין זה. בנסיבות אלה ועל יסוד האמור בתסקיר החיובי, ביקש הסנגור לבטל את ההרשעה. הסנגור מסר שהנאשם מסכים לבצע של"צ, אך סבר כי בשים לב לטיב העבירה ולחלקם הפעיל של המתלוננים, אין לחייב את הנאשם בפיצוי לטובתם. נמסר כי הנאשם שהה במעצר בימים 10.6.2014 - 23.6.2014, ולאחר מכן שוחרר בתנאי מעצר בית. הסנגור הפנה לפסיקה.

6. הנאשם הביע צער על מעשיו ומסר שהוא מועסק במסגרייה באום אל פחם, ובכוונתו ללמוד הנדסת בניין במכללת עתיד בחיפה.

דין ומסקנות

האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם?

7. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ר' בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682; ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**כתב**"); וע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.12.2007)).

כך קבעה כב' השופטת פרוקצ'הב"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ"ד(3) 685:

"משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את הכלל בדבר המנעות מהרשעה נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדבידואליות של הנאשם בראייה כוללת. נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך בין היתר את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם. ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מההרשעה. באשר לנאשמים בגירים במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות חריגות ויוצאות דופן תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין

וזאת לרוב כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

הכללים להימנע מהרשעה או לבטל הרשעה פורטו בפסק דינה של כב' הש' דורנר בהלכת **כתב**, באופן הבא:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר 2 גורמים: ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן **"בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה"** (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.8.1985)).

8. לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - נטילת אחריות, הבעת חרטה, משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעתה על תחומי פעילותו.

נוסף על כך, נלקחת בחשבון שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ר' פסיקת כב' השופטת שטרסברג כהן בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 22.2.2001)).

9. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ולאור ההלכה הפסוקה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין הצדקה לחרוג מהכלל בעניינו של הנאשם ולהורות על ביטול הרשעתו.

9.1 **סוג העבירה, חומרתה ונסיבות ביצועה** - בעניינינו, אין בחומרת מעשי הנאשם ונסיבות ביצועם, כדי לגבור על מקריות כלשהי שניתן היה לייחס להתנהגותו. הנאשם הודה שהשתתף בתגרה במקום ציבורי ובדרך זו פגע בסדרי המשטר והחברה, התנהג בבריונות וסיכן את הציבור. בתי המשפט הוקיעו את תופעות האלימות על כל גווניהם ומעורבות בתגרה מבטאת אלימות רחוב שיש למגר. הנאשם השתתף בקטטה מרובת משתתפים, ולכן יש בכך נופך של חמרה יתרה. אמנם, ביחס לנאשמים האחרים, חלקו של הנאשם היה מצומצם, אך במקום לפעול להפסקת מעשי האלימות, הוא תרם את חלקו, אשר סייע לאחרים לבצע עבירות חמורות מאלה שהוא עצמו ביצע, לרבות פציעה של המתלוננים. חומרת מעשיו של הנאשם והאירוע כולו בנסיבות ביצועם, כמו גם הפוטנציאל הגלום בהם להתפתחות אירוע אלים עוד יותר, אינם מאפשרים מסר של סלחנות בדרך של ביטול ההרשעה. בנסיבות אלו, סבורני כי האינטרס הציבורי מחייב הטבעת חותם פליליות על מעשים שכאלה, לבל ישוגר מסר הפוך מן המתחייב, שאילולא כן יפגעו מטרות

הענישה הקשורות לגמול ולהרתעת הנאשם ואחרים.

9.2 סבירות היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעתו - לא

שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעתו. בהקשר זה יש להראות כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של הנאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שיש בהרשעתו. בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (ראו: רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.1.2016); רע"פ 8663/15 לוזאנו נ' מדינת ישראל (22.12.2015); רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012); רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2015)).

ברע"פ 7109/14 צור סייג נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.11.2014) נקבע כי:

"תחילה אבקש להתייחס לטענה, לפיה 'גיל צעיר של נאשם, שאישיותו אינה בשלה, והוא מצוי בתחילת חייו הבוגרים, הוא שיקול רלוונטי ובעל משקל של ממש בשאלה של אי הרשעה, גם כאשר לא הוצג בעניינו נזק מוחשי-קונקרטי'. כפי שצינתי בעניין פרנסקי: 'גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר'."

9.3 האם ההרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי של הנאשם? נמסר כי הנאשם סיים 12

שנות לימוד ועובד בעסק של מסגרייה באום אל פחם לאחר שהתנסה בעבודות מזדמנות. נטען כי בכוונת הנאשם להשתלב בלימודי הנדסת בניין במכללת עתיד בחיפה. לא נטען ובצדק כי הרשעתו בדיון תפגע בהמשך העסקתו במסגרייה או תכשיל אותו בדרכו ללימודים אקדמאיים. יתר על כן, אף אם קיים פוטנציאל לפגיעה תעסוקתית בשל ההרשעה בדיון, אינני סבור כי בנסיבות דנא יש להעדיף את הנאשם שלפניי ביחס לכלל הנאשמים שמורשעים בדיון בגין אותה עבירה. בעניין זה ראו פסיקת כב הש' שהמברע"פ 3989/15 שי גוזלאן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.8.2015):

"המבקש טוען, כאמור, כי לנוכח היותו 'בגיר-צעיר', אין ביכולתו לספק תמונה מדויקת בדבר הפגיעה העתידית שעשויה להיגרם לו, באם תיוותר הרשעתו בדין על כנה, ועל השלכות פגיעה זו על סיכויי השיקום שלו. לכן, סבור המבקש כי יש להגמיש את דרישת הנזק הקונקרטי שעתיד להיגרם לו מהרשעתו. אין בידי לקבל טענתו זו של המבקש. ראשית לכל, אזכיר את שקבעתי ברע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.2014): "גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו [...] על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב'בגיר צעיר'".

משלא הובאה לפני כל ראיה כי יש בהרשעה כדי לפגוע בעתידו התעסוקתי של הנאשם, הרי שלא מצאתי כי הרשעתו תפגע בו פגיעה חמורה או תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בצרכי שיקומו.

9.4 **נסיבותיו האישיות של הנאשם** - לנאשם אין עבר פלילי, הוא הודה במיוחס לו, מנהל אורח חיים נורמטיבי, ללא דפוסים אלימים או עברייניים, לקח אחריות והביע צער. עם זאת, נטילת אחריות מצד הנאשם והעדר עבר פלילי אינם משיגים את חומרת מעשיו ואינם מרפאים העדר ראיה לנזק מוחשי קונקרטי אשר צפוי לו כתוצאה מעצם ההרשעה. מעשיו של הנאשם אינם קלי ערך והפגיעה שתיגרם לו מהרשעתה אינה כה כבדה, על מנת שייקבע עניינו כיוצא דופן לשם חזרה מהרשעה. שיקולים אלו באים לכדי ביטוי בעניינו של הנאשם בעצם הרשעתו, בין היתר בהשתתפות עונש הרתעתי שירחף כחרב מעל ראשו, לבל ישוב ויבצע עבירות נוספות בעתות כהות חושם, דחק או משבר עתידיות. רכיבי ענישה אלה לא יהיו אפשריים, ככל שלא יורשע הנאשם בדין.

9.5 **השפעת ההרשעה על דימויו העצמי של הנאשם** - הנאשם מסר לשירות המבחן כי הוא השלים 12 שנות לימוד, כתלמיד טוב ואהוד חברתית. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל דימוי עצמי נמוך. הנאשם הביע בפני שירות המבחן תקווה שהרשעתו תבוטל שכן לדבריו, שילם כבר מחיר כבד בשל ניהול ההליך. נמסר כי לנאשם שאיפות ללימודים גבוהים ויש לעודדו בשל כך, אך לא נטען כי יהא בהרשעה כדי לפגוע בדימויו העצמי ולא התרשמתי מחשש מיוחד מצד הנאשם למול הותרת ההרשעה על כנה.

9.6 **עמדת שירות המבחן** - שירות המבחן נמנע מהמלצה לביטול הרשעת הנאשם, בשל כך שקיבל על עצמו אחריות חלקית בלבד, ומשלא הוצגה פגיעה קונקרטית אפשרית בעתידו התעסוקתי של הנאשם. הנאשם אף לא הציג לבית המשפט אסמכתאות שיש בהן כדי להצביע על פגיעה אפשרית בעתידו, לרבות בתחום התעסוקתי.

10. באתי אם כן למסקנה כי **הרשעת הנאשם תיוותר על כנה**. לצד זאת, הליכת כבדת דרך לקראת הנאשם תמצא ביטוייה בגזירת עונשו לאור השיקולים השונים שאמנה להלן, והצורך בהטלת עונש הרתעתי צופה פני עתיד.

הענישה

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשה העבירה שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישת הנאשם תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

מתחם העונש ההולם

12. מתחם הענישה ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך כך אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.8.2013)).

13. **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של מאסר למשך שנה אחת, הינם שמירה על הסדר הציבורי, המשטר והחברה, והגנה על גופם ונפשם של הקרובות. הנאשם התנהג בבירונות והווה סיכון לציבור.

עצמת הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף גבוה. הנאשם השתתף בתגרה בה לקחו חלק 3 נאשמים נוספים ו-3 מתלוננים, אך חלקו במעשים היה מצומצם למדי, בכך שבחר לרדוף, לצד הנאשמים האחרים, אחר אחד המתלוננים שביקש לנוס על נפשו לאחר שנפצע באופן קשה ממעשיו של נאשם אחר.

14. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין) נתתי דעתי, בין היתר, לחלקו המצומצם של הנאשם במהלך הדברים לעומת חלקם של נאשמים אחרים ואף של המתלוננים. הנאשם והנאשמים האחרים, חלפו ליד ביתם של המתלוננים, אלה סברו שלועגים להם, יצאו לרחוב

והתעמתו עם הנאשמים. התפתחה קטטה בין שתי הקבוצות בה נטל חלק הנאשם בעוד נאשם אחר פצע שני מתלוננים באמצעות כלי עבודה ונאשם נוסף גנב מכשיר טלפון נייד. הנאשם, הצטרף ליתר הנאשמים, ורדף אחרי אחד המתלוננים שנמלט פצוע מהמקום, ובדרך זו ביטא את רצונו להמשיך את מסכת המעשים האלימים. לא ניתן להצביע על תכנון מוקדם ודומה כי הנאשם נגרר אחר יתר הנאשמים כפי שטען לפני שירות המבחן. הנזק שנגרם מביצוע העבירה התבטא לא רק בפגיעה בסדר הציבורי אלא הוא תרם וגיבה במעשיו את יתר הנאשמים, שחלקם ביצעו עבירות רכוש ואלימות קשות שגרמו לחבלות, אף אם לא ניתן ליחס לנאשם גרימת נזק פיזי לאחר. הנזק שעלול היה להיגרם חמור הרבה יותר בשל ריבוי המשתתפים בתגרה, כך שהאירוע כולו יכל להביא לפגיעות חמורות יותר בגוף ובנפש. אין לשלול התגרות מסוימת מצד המתלוננים, שכן הם ירדו מהדירה כדי להתעמת עם הנאשמים. עם זאת, לא נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו, הוא יכל להימנע מלקחת חלק בתגרה ואף לפעול לשם הרחקת חבריו על מנת למנוע מהם לבצע את מעשי האלימות והרכוש. לא נודע על מצוקה נפשית או קרבה לסייג לאחריות פלילית מצדו של הנאשם.

15. **בחינת מדיניות הענישה הנהוגה** מעלה מנעד רחב התלוי בנסיבות המעשה והעושה. כך למשל:

א. ברע"פ 110/10 **ציון זלה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.1.2010) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם על הרשעתו. בית המשפט העליון הותיר את פסק הדין של בית משפט המחוזי, שבו נדחה ערעור הנאשם על הרשעתו תוך הותרת הענישה על כנה. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שתקף אחרת בבית ספר, דחף אותה על כיסאות ונתן לה סתירות. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו מאסר מותנה בן 3 חודשים למשך 3 שנים והתחייבות בסך 750 ₪.

ב. בע"פ (מח' י-ם) 39461-10-13 **ווה גרשקוביץ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.2.2014) נדחה ערעור מטעם נאשם שהורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של תגרה במקום ציבורי והחזקת סכין שלא כדין, בכך שהיה מעורב בקטטה עם אחר במהלכה שלף סכין. נקבע **מתחם ענישה שבין מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו **3 חודשי מאסר בפועל** ומאסר מותנה.

ג. בת"פ (מח' ב"ש) 31052-10-10 **מדינת ישראל נ' איתן אמשיקאשבילי ואח'** (ניתן ביום 12.6.2011) הורשע נאשם, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שהשתתף בקטטה בעקבות ויכוח שהתעורר בפיצוציה בין נאשם אחר לבין מבלים במקום. באותה פרשה הורשעו נאשמים אחרים בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטל מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים.

ד. בת"פ (ראשל"צ) 34154-11-14 **מדינת ישראל נ' יניב אב שלום ואח'** (ניתן ביום 7.1.2016) הורשע

הנאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שהתקוטט עם קרוב משפחה בסופרמרקט, תפס בחולצתו וחבט בפניו; קרוב המשפחה דחף את הנאשם והוא הניף קופסת שימורים לעברו, אך לא פגע בו. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטל מאסר מותנה בן 3 חודשים למשך שנתיים.

ה. בת"פ (עכ') 61838-06-13 **מדינת ישראל נ' מילאד היג'א** (ניתן ביום 8.3.2015) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שבמגרש כדורגל, החליף מהלומות עם אוהד אחר. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו מאסר מותנה בן חודש למשך שנה והתחייבות בסך 3,000 ₪.

ו. בת"פ (ראשל"צ) 14880-03-14 **מדינת ישראל נ' אברהם גטהון ואח'** (ניתן ביום 23.12.2014) הורשע נאשם, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שהשתתף עם אחרים, בתגרה רבת משתתפים במהלכה תקפו זה את זה, בעוד הנאשם הכה את המעורבים במכות אגרופ, בעיטות ודחיפות, ואחרים הכו באמצעות בקבוקי זכוכית שגרמו לאבי הנאשם חבלות בפניו. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו מאסרים מותנים בני 6 ו-4 חודשים וקנס בסך 2,000 ₪.

ז. בת"פ (ראשל"צ) 44151-05-11 **מדינת ישראל נ' מוחמד סייד** (ניתן ביום 16.11.2014) הורשע נאשם בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שבעת נהיגה בכביש, התקוטט עם נהג אחר, והכו אחד את השני במכות אגרופ. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו מאסר מותנה בן חודשיים למשך שנתיים והתחייבות בסך 2,000 ₪.

ח. בת"פ (פ"ת) 16231-05-12 **מדינת ישראל נ' חסן גנאיים** (ניתן ביום 5.1.2014) הורשע נאשם על יסוד הודאתו, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי, בכך שהתקוטט עם אחר במקום עבודתו והשניים הכו אחד את השני במכות אגרופ. נקבע **מתחם ענישה הולם שבין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך שנה**. על הנאשם, ללא עבר פלילי, הוטלו מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

ט. בת"פ (י-ם) 4059/09 **מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי) נ' יהושע ברנד ואח'** (ניתן ביום 21.4.2013) הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של תגרה במקום ציבורי ותקיפת שוטר, בכך שבעת נהיגה התקוטט עם נהג אחר בכביש. נקבע כי **מתחם הענישה ההולם שבין חודש למספר חודשי מאסר בודדים שניתן לרצות בעבודות שירות**. על הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה בן 3 חודשים למשך שנתיים.

י. בת"פ (רח') 1876/09 **משטרת רחובות - שלוחת תביעות נ' חאלד בדר** (ניתן ביום 7.1.2010) הורשע נאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של תגרה במקום ציבורי. על

הנאשם, בעל עבר פלילי, הוטלו 17 ימי מאסר, מאסר מותנה בן 6 חודשים למשך 3 שנים, התחייבות בסך 3,000 ₪ וקנס בסך 750 ₪.

16. מכל המקובץ, מסקנתי כי מתחם העונש ההולם בנסיבות דנא הינו **בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מרתיעה צופה פני עתיד.**

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה ?

17. לא מצאתי הצדקה לחריגה ממתחם הענישה לקולה בהעדר המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. מנגד, לא מצאתי כי הסיכוי שהנאשם ישוב לבצע עבירה דומה מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם והציבור, ינחוני בקביעת העונש המתאים לנאשם בגדר מתחם הענישה (סע' 40 ו-40ז לחוק העונשין).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

18. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בהתאם להוראות סעיף 40א לחוק העונשין, יובאו בכלל חשבון נסיבותיו האישיות, שאינן קשורות בביצוע העבירה. בדרך זו חידד תיקון מס' 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיוידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.5.2009)).

19. **לחובת הנאשם** עומדת חומרת מעשיו בנסיבות ביצועם, המדיניות העונשית בעבירה בה הורשע, הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, המחייבים ענישה מרתיעה. הבאתי בחשבון את נטיית הנאשם להרחיק עצמו מהאירוע ולהשליך את האחריות על כתפי המתלוננים ויתר הנאשמים, בטענתו שנגרר אחריהם משל לא עמד לו שיקול דעת עצמאי. הנאשם הביא להארכת משך ההליך המשפטי, בשל כך שנמנע פעמיים מלהתייבב לפני שירות המבחן. לא נודע על מאמצים מצד הנאשם לתיקון תוצאות מעשיו ביחס למתלוננים או תרומה כלשהי מטעמו לחברה. התקבל הרושם, כך גם מצד שירות המבחן, כי הנאשם מתקשה להפנים באופן מלא את הפסול שבמעשיו והשלכותיהם, ומכאן הצורך בענישה מרתיעה, לבל יימנע מלשוב על מעשים דומים.

20. **לזכות הנאשם** הבאתי בחשבון את גילו הצעיר, עברו הנקי, הודאתו במיוחס לו בכתב האישום שתוקן לקולא, קבלת האחריות על מעשיו, הבעת הצער ושאיפותיו לקיים אורח חיים נורמטיבי, הכולל לימודים גבוהים והשתלבות במעגל העבודה. לא נמסר על פתיחת הליכים חדשים כנגד הנאשם. הבאתי בחשבון את

הערכת שירות המבחן כי נמוך הסיכון להישנות התנהגות עוברת מצד הנאשם.

21. מכל המקובץ, בהביאי בכלל חשבון את שיקולי הגמול, השיקום וההרתעה, ביחס לנאשם בנסיבותיו - הסלידה שחשה החברה נוכח מעשיו והוקעתם הנדרשת, הצורך בהרתעתו והרתעת אחרים כמותו ושיקומו, והאמור בתסקיר שירות המבחן, סבורני כי העונש המתאים לנאשם ימצא ביטוי בענישה מרתיעה צופה פני עתיד ברף מתון. נוכח גילו והעובדה שלא הוא גרם למתלוננים לחבלות כלשהן, מצאתי להימנע מהשתת ענישה כלכלית על הנאשם.

22. בקביעת העונש נתתי דעתי למגבלות שהוטלו על הנאשם, אשר שהה במעצר מיום 10.6.2014 ועד ליום 22.6.2014, ולאחר מכן שוחרר בתנאי מגבילים שכללו מעצר בית למשך כחצי שנה.

סוף דבר

23. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשם, עונש כדלקמן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום יבצע כל עבירת אלימות לרבות תגרה.

ב. התחייבות - הנאשם יחתום על התחייבות בסך 2,500 ₪ להימנע מלעבור במשך 3 שנים מהיום על כל עבירת אלימות לרבות תגרה. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור בתוך 7 ימים מהיום, ייאסר בגין כך למשך 10 ימים.

24. מוצגים - ניתן בזאת צו להשמדה/חילוט/השבה של המוצגים, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ו, 13 אפריל 2016, במעמד הצדדים.

